

beholdent. Jeg tror ikke, at jeg personlig har været Domstolens Kjøledagge eller har nogen anden Interesse i deres Forvar end enhver dansk Mand, baade i og udenfor denne Sal, hvem en rigtig Opfattelse af denne Sag maa ligge alvorlig paa Hjertet. Naturligvis findes der Væbter og Mæmper ved alle menneskelige Institutioner, ogsaa ved Domstolene og ved de Personer, som beklæde dem; men Et vil jeg med Bestemthed paastaa, og det er, at man maa særdes vidt omkring i Verden for at finde et Land, om hvis Embedsstand man kan sige med saa god Føje som i Danmark, at Hæderlighed og Retfærdighed ere gjennemgaaende Træk hos den, og navnlig maa dette siges om Domstolene. Dette skal ogsaa udtales i denne Sal, og jeg fremsætter det uden Betænkelighed, fordi jeg i mit forløbne Liv har været stillet saaledes, at dersom et ensidigt Bønlyd til, hvad jeg selv har oplevet, skulde indvirke paa min Dom, vilde det i alt Fald ikke blive patifit for Domstolene. Men trods dette er det min fulde Overbevisning, at vi skyldte Sandheden det Vidnesbyrd, at bortset fra menneskelig Strøbelighed, der er aldeles uadstillelig fra al menneskelig Gjerning, havde vore Domstole en gjennemgaaende ærlig og oprigtig Stræben efter at yde Enhver Ret og give Enhver, hvad der tilkommer ham. Derved er det ikke sagt, at der ikke er mange Enkeltheder, der kunne forbedres, og jeg anser det for rigtigt at paatale Misgreb, hvor de findes, og uden Sky at drage dem frem, men et almindeligt Angreb paa Domstolene anser jeg for uforsigt og imod et saadant tror jeg, at der maa høve sig Stemmer ogsaa her i Salen.

J. A. Hansen: Mod den ærede sidste Taler skal jeg ikke sige det Allerfjerneste. Derimod skal jeg over for det ærede Medlem for Densse (Octavius Hansen) sige, at han har talt om alt Andet end om det, som ligger for i Forespørgselen. Alt, hvad han har udbredt sig over med Bønlyd til Politiet paa Balgdagen, og hvad der paa en saadan Dag kan følge med af Serenader o. s. v., foreligger der ikke Noget om i Forespørgselen. Denne angaar kun kommende Balgdage, og hvad Politimesteren har truet med, at der vil ske paa en saadan Dag. Det er dette, der ligger i Forespørgselen, og naar jeg viser, at der efter Politimesterens egne Udtryk og Erklæringer om, hvad der kan ske paa næste Balgdag, er Grund til at befrygte mange sørgelige og beklagelige Overgreb, saa tror jeg, at Berettigelsen til Forespørgselen derved er godtgjort. Jeg har ikke ved at stille Forespørgselen talt om, hvad der er sket; det er altsaa fuldstændig overflødig, naar det ærede Medlem talte om, hvad der var sket. Det vilde aldeles ikke være faldet mig ind at bringe denne Sag frem, naar jeg vilde tale om, hvad der var sket, men jeg har talt om, hvad Politimesteren siger, at der vil ske ved et kommende Balg; der-

for tror jeg mig berettiget til at henlede den ærede Justitsministers Opmærksomhed paa, hvad der efter Politimesterens eget Udsagn vil ske, og han kan da overveie, hvor vidt han vil finde Anledning til at meddele Politimesteren Noget; men jeg anser mig som sagt berettiget til at spørge Justitsministeren, om han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forhold. Det er jo en Selvfølge, at jeg — hvad Enhver, der kender mig, jo veed — fuldt respekterer mine politiske Modstandere og ikke paa nogen Maade tænker paa at forandre Andet af dem, end hvad jeg igjen vil vise dem. Det kunde altsaa aldrig falde mig ind at ville paatale en Politimesters Handlinger, fordi han var en politisk Modstander af mig, men om denne Person er jeg berettiget til at tro noget Andet end om Politimestre i Almindelighed. Denne Person har ved en offentlig Leilighed, som jeg skal godtgjøre, paa flere Maader vist, at han var en Mand, hvem man ikke med god Forhaabning og Trøst kunde se som Stedets Politimester ved kommende Leiligheder. Jeg skal først erindre om, at, førend jeg endnu første Gang havde stillet mig i Svendborg, da der endnu ikke var Tale om, at man vilde ænnede mig om at stille mig der, udtalte han offentlig i sit Blad eller i det Blad, som han jevnligt skriver sine politiske Artikler i, at han havde en afgjort Modbydelighed mod Bøndervennerne, der tiltog, jo mere kjoleklædte de vare. I en følgende Artikel har han skrevet, at det var hans Mening, at Venstre ikke let vilde lade sig drive fra Magten, hvis det engang fik den; det næste skulde være, hvis Kjøbenhavn for at gjengjælde den Kjærlighed, Venstre havde til Staden, yderligere skulde ophøje dets Koryfæer. Det kan ikke misforstaaes, at Kjøbenhavn paa Grund af den Kjærlighed, Venstre nærede til Staden, yderligere vilde ophøje dets Koryfæer. Dette var saa stærkt og vakte en saadan Modstand i Svendborg, at han nogen Tid efter indrynmmede, at det ikke var høfligt og passende, hvad han havde skrevet, og at han vilde gjøre en Undskyldning, da han vilde give Sandheden Vren. Man ser altsaa, at hans Videnskab kan føre ham til, endog saa naar han nedskriver sin Mening, at sige Noget, som han som Øvrighedsperson og Politimester skulde være den Sidste til at gjøre, saa at han nogle Dage efter maa erklære, at han vilde gjøre en Undskyldning, da han vilde give Sandheden Vren. Dernæst skal jeg oplyse, at, da jeg saae mig nødt til at sagsøge Redaktøren for Bladet i Svendborg for Injurier, frifandt vedkommende Dommer fuldstændig Redaktøren, mortificerede ikke hans Udtalelser og idømte ikke den Vedkommende nogen som helst Sagsomkostning, hvorfor jeg apellerede Sagen til Overretten. Overretten mortificerede Udtalelserne, idømte Redaktøren 50 Rd. i Mulkt og dømte ham til at svare mig 30 Rd. i Sagsomkostninger. Da jeg kort derefter i et Tilsvær i Svendborg Avis — jeg skal i Forbigaaende sige,